

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/28/2018
Identifikačné číslo spisu:	8714201939
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:8714201939.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne TOMA úverová a leasingová, a. s., so sídlom v Čadci, Májová 1319, IČO: 36 664 090, zastúpenej advokátskou kanceláriou AK JUDr. Marek Hic, s. r. o., so sídlom v Martine, P. O. Hviezdoslava 10625/23B, IČO: 36 865 036, proti žalovaným 1/ A. W., bývajúcej v M., H. X a 2/ Q. W., bývajúcej v M., H. 3, o zaplatenie 3 026,23 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 12 C 35/2014, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 18. januára 2017 sp. zn. 18 Co 1/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným 1/ a 2/ nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (po tom, ako vzájomnú žalobu vylúčil na samostatné konanie uznesením z 10. júla 2013 č. k. 12 C 91/2012-179 a po pripustení jej zmeny uznesením z 19. januára 2015 č. k. 12 C 35/2014-35) rozsudkom z 25. septembra 2015 č. k. 12 C 35/2014-132 zamietol (vzájomnú) žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovaným zaplatiť jej sumu 3 026,23 eur s príslušenstvom z titulu neuhradených úverových splátok, s plnením ktorých boli žalované v omeškaní. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 497, § 499, § 500 ods. 1 a 2, § 501 ods. 1 a 2 a § 504 Obchodného zákonníka a § 52 ods. 1, 2 a 3, § 53 ods. 1, 2, 3 písm. a/ až j/ a 4 a § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, vecne tým, že mal preukázané, že za účelom riešenia nedoplatkov na nájomnom za užívanie družstevných bytov v bytovom dome na ul. H. v M. bol dohodnutý spôsob, že nájomné byty sa prevedú do vlastníctva nájomcom, pričom úhradu dlžného nájomného a kúpnej ceny družstevného bytu poskytne tretí subjekt, ktorému budú budúci vlastníci poskytnutú čiastku splácať. Žalovaná 1/ a jej neb. manžel ako nadobúdatelia so správcom uvedeného bytového domu Okresným stavebným bytovým družstvom Poprad ako predávajúcim uzavreli 1. februára 2007 zmluvu o prevode vlastníctva družstevného bytu, ktorý dovtedy mali v nájme, za kúpnu cenu 11 128,- Sk. Podľa finančného vysporiadania vystaveného správcom 18. mája 2007 žalovaná 1/ a jej manžel mali uhradiť sumu 189 312,39 Sk, ktorá pozostávala z dlžného nájomného vo výške 99 036,14 eur, z poplatku z omeškania vo výške 75 934,25 Sk a z anuity spolu s poplatkami vo výške 14 342,- Sk. Uvedená čiastka bola na účet

správca uhradená prevodom z 29. mája 2007, a to z účtu patriaceho spoločnosti Slovenský bytový servis, s. r. o. Následne správca vydal 30. mája 2007 vyhlásenie, že zo strany žalovanej 1/ a jej manžela už neeviduje žiadne nedoplatky. Žalovaná 1/ a jej neb. manžel 11. júna 2007 uzavreli so žalobkyňou zmluvu o úvere, na základe ktorej im mal byť poskytnutý účelový úver na prefinancovanie kúpy a rekonštrukcie nehnuteľnosti na bývanie vo výške 237 600,- Sk s tým, že tieto finančné prostriedky mali byť poukázané na nimi určený účet. Žalobkyňa ich na základe hromadného platobného príkazu z 10. januára 2008 poukázala na účet v zmysle úverovej zmluvy. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Kúpnu cenu družstevného bytu a s tým súvisiace platby v plnej výške zaplatila správcovi bytového domu (a dovtedajšiemu prenajímateľovi) za žalovanú 1/ a jej manžela 29. mája 2007 spoločnosť Slovenský bytový servis, s. r. o., s ktorou žalobkyňa nebola v žiadnom právnom vzťahu. Správca od žalobkyne žiadnu platbu nedostal a ani nemohol dostať, keďže v čase uzavretia úverovej zmluvy bola kúpna cena za byt už uhradená a zmluva o prevode vlastníctva bytu bola podaná na zápis vlastníckeho práva do katastra. Žalobkyňa neposkytla žalovanej 1/ a jej manželovi plnenie vo forme čerpania úveru v uvedenej výške na stanovený účel, keďže finančné prostriedky neboli poukázané na ich účet, a to ani v časti po odpočítaní kúpnej ceny bytu a dlžného nájomného, ako to konštatuje zmluva. Z týchto dôvodov žalobu zamietol. Rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na samostatné rozhodnutie.

2. Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 18. januára 2017 sp. zn. 18 Co 1/2016 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „C.s.p.“) a rozhodol, že žalované 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie vykonal všetky dôkazy dôsledne na to, aby zistil skutkový stav, skutkové závery majú oporu vo vykonanom dokazovaní a vec správne právne posúdil. Správne sa zaoberal aktívnou vecnou legitímáciou žalobkyne v spore, ktorá preukázaná nebola. Finančné prostriedky v inej sume ale na totožný účel uhradila iná obchodná spoločnosť - Slovenský bytový servis, s. r. o., v období ešte pred uzavretím zmluvy o úvere, čo potvrdil aj správca (pôvodný prenajímateľ) vyhlásením o zániku dlhu na nájomnom, zaplatení kúpnej ceny a realizovania prevodu členských práv k družstevnému bytu. Zmluva o úvere, od ktorej žalobkyňa svoj nárok v tomto spore odvíja, bola uzavretá na inú sumu, ale na totožný účel. Tvrdila, že finančné prostriedky poskytla nie na účet žalovaných, ale správcu, pritom však poprela akúkoľvek súvislosť so Slovenským bytovým servisom, s. r. o., ktorý je samostatným právnym subjektom a ktorý preukázateľne finančné prostriedky potrebné na úhradu nedoplatku na nájomnom a kúpnej ceny na účet správcu uhradil. Na základe týchto okolností súd prvej inštancie dospel k správne záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne na vrátenie splátok úveru, keď nebola nenaplnená jedna zo základných jej podmienok, a to poskytnutie finančných prostriedkov dlžníkom. Ak by aj v zmluve bolo uvedené, že žalobkyňa bude za dlžníkov plniť v prospech bývalého prenajímateľa, v situácii a v čase, kedy takto žalobkyňa mala platby uskutočniť, boli už úhrady realizované iným subjektom, a tým by duplicitne žalobkyňa plnila na totožné účely, na ktoré však už reálne neexistovala potreba zo strany žalovaných. Odvolacie námietky žalobkyne týkajúce sa porušenia rovnosti práv účastníkov konania a nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia vyhodnotil ako nedôvodné. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 355 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktoré odôvodnila tým, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd (§ 420 písm. e/ C.s.p.), súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.) a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená a ktoré je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ C.s.p.). Podľa jej názoru procesná vada v zmysle § 420 písm. e/ C.s.p. spočíva v tom, že neexistoval zákonný dôvod na vylúčenie jej vzájomnej žaloby na samostatné konanie, pretože tento návrh predstavoval len jej procesnú obranu v „pôvodnom“ konaní bez jej záujmu rozhodnúť o ňom samostatným rozhodnutím. Pokiaľ súd toto podanie vylúčil na samostatné konanie, znemožnil jej

realizáciu oprávnenia podať žalobu na ktoromkoľvek vecne príslušnom súde, ktorý by svoju miestnu príslušnosť nebol oprávnený skúmať. Zároveň namietala, že boli porušené pravidlá náhodného elektronického pridelenia vecí tým, že vylúčená vec nebola doručená podateľni okresného súdu na jej pridelenie náhodným výberom, ale ostala v pôvodnom súdnom oddelení. Súdom oboch nižších inštancií vytýkala, že v konaní došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.) tým, že v konaní bol porušený princíp rovnosti zbraní, princíp riadne vykonaného dokazovania vrátane pravidla zákazu opomenutia dôkazov a zákazu svojvoľného hodnotenia dôkazov a princíp riadneho odôvodnenia rozhodnutia, v dôsledku čoho rozhodnutia súdov oboch nižších inštancií sú arbitrárne a nepreskúmateľné. Podľa jej názoru súd nevedol dokazovanie nestranne tak, aby nedochádzalo k zvýhodňovaniu či znevýhodňovaniu jednej zo strán, skutkový stav bol zistený nesprávne, v rozpore s dôkazmi vykonanými v konaní a jednostranne v jej neprospech. Dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu existencie svojej pohľadávky uniesla, preto nebol dôvod jej žalobu zamietnuť. V dovolaní ďalej namietala, že rozhodnutia súdov oboch nižších inštancií spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 421 ods. 1 C.s.p.), pokiaľ súdy dospeli k záveru o nedostatku jej aktívnej vecnej legitimácie v konaní z dôvodu, že neposkytla finančné prostriedky dlžníkom. Tento záver považovala za nesprávny a v rozpore s vykonanými dôkazmi v konaní. Jediné dôkazné bremeno, ktoré ju v konaní zaťažovalo, bolo preukázať existenciu svojej pohľadávky, k čomu došlo tým, že preukázala uzatvorenie platnej zmluvy o úvere obsahujúcej všetky zákonom vyžadované náležitosti, na ktorej základe bol poskytnutý úver. Ak súdy aj napriek uvedenému dospeli k záveru, že v konaní nie je daná jej aktívna vecná legitimácia, odklonili sa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Obdo V 47/2001 a 4 Obo 157/2004 a rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 20/2012, v zmysle ktorých pre naplnenie úverového vzťahu sa nevyžaduje priame plnenie dlžníkovi, ale plnenie v prospech dlžníka môže aj formu plnenia jeho záväzkov priamo jeho veriteľovi v hotovosti alebo na jeho účet v peňažnom ústave. Za odklon od rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozhodnutie sp. zn. 4 Obo 66/2002) považovala aj záver odvolacieho súdu o výklade vôle strán pri uzavretí zmluvy o úvere, z ktorej je bez akýchkoľvek pochybností spoznatelný jej obsah, v súlade s ktorým zmluvné strany konali. Navrhla, aby dovolací súd rozhodnutia súdov oboch nižších inštancií zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne aby napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil tak, žalobe v celom rozsahu vyhovie.

4. Žalované 1/ a 2/ sa k dovolaniu žalobkyne nevyjadrili.

5. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „C.s.p.“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia prvej vety, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo.

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Ako už Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval vo viacerých skorších rozhodnutiach (por. napr. sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 92/2012), dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými

stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Tejto mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (por. § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. V danom prípade žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. e/ a f/ C.s.p. a zároveň aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ C.s.p.

10. V ustanovení § 420 C.s.p. je upravená prípustnosť dovolania z dôvodu existencie väd zmätočnosti. Vady zmätočnosti predstavujú v zákone taxatívne vymedzené prípady, ktoré predstavujú vážne procesné nedostatky, pre existenciu ktorých je potrebné rozhodnutie zrušiť bez ohľadu na to, či táto procesná vada mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 C.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

11. Dovolateľka uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. e/ C.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Podľa jej názoru uvedená vada spočíva v tom, že neexistoval žiaden zákonný dôvod na vylúčenie jej vzájomnej žaloby, ktorú podala 3. júla 2013 v konaní vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 12 C 91/2012, na samostatné konanie, pretože tento návrh predstavoval len jej procesnú obranu v uvedenom konaní a nebolo jej záujmom, aby sa o ňom rozhodovalo samostatne, a zároveň v tom, že vo veci rozhodoval nesprávne obsadený súd, ak jej vzájomná žaloba bola vylúčená na samostatné konanie a nebola doručená do elektronickej podateľne okresného súdu za účelom jej pridelenia náhodným výberom.

12. Pokiaľ dovolateľka tvrdí, že neexistoval žiadny zákonný dôvod na vylúčenie jej procesného nároku uplatneného vzájomnou žalobou na samostatné konanie, dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že sama dovolateľka vymedzila, že jej dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok smeruje proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 18. januára 2017 sp. zn. 18 Co 1/2016. Predmetom dovolacieho prieskumu v prejednávanej veci je teda tento rozsudok odvolacieho súdu, a nie uznesenie Okresného súdu Poprad z 10. júla 2013 č. k. 12 C 91/2012-179 o vylúčení jej vzájomnej žaloby na samostatné konanie. Dovolací súd nad rámec dovolacieho prieskumu v tejto súvislosti dodáva, že uznesenie o vylúčení veci (tiež aj vzájomnej žaloby) na samostatné konanie je rozhodnutím, ktorým sa upravuje vedenie konania a ktoré nemá vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Súd ním nie je viazaný a môže ho zmeniť, prípadne vydať nové uznesenie, ktorým bude otázka vedenia konania upravená inak, pričom výslovne zrušenie predchádzajúceho uznesenia nie je potrebné. Podmienky pre vylúčenie veci na samostatné konanie sú dané povahou sporu a hospodárnosťou konania a posúdenie, či splnené sú alebo nie sú, zákon (§ 112 O.s.p., teraz § 166 C.s.p.) ponecháva na úvahu súdu. Je len v kompetencii súdu, či súd vzájomnú žalobu na samostatné konanie vylúči alebo nie. Napokon, samotným vylúčením veci na samostatné konanie sa žalobkyni neznemožňuje uskutočňovanie žiadneho jej patriaceho procesného práva,

pretože o jej nároku uplatnenom vzájomnou žalobou stále prebieha súdne konanie (aj keď pod inou spisovou značkou), v ktorom všetky jej procesné práva zostávajú zachované a má možnosť ich uplatniť.

13. Dovolací súd za neopodstatnenú považoval tiež námietku dovolateľky o tom, že jej vzájomný návrh predstavoval len procesnú obranu v konaní o určenie neplatnosti rozhodcovskej doložky vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 12 C 91/2012 a nebolo jej záujmom, aby bolo o ňom rozhodované samostatne. Pokiaľ bol v konaní o určenie neplatnosti rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve z dôvodu jej neprijateľnosti uplatnený nárok žalovanej strany na zaplatenie úverových splátok, ktorý žiadala rozsudkom prisúdiť, podľa názoru dovolacieho súdu je takýto úkon bezpochyby vzájomnou žalobou (§ 97 O.s.p., teraz § 147 C.s.p.), a nie len prostriedkom procesnej obrany ako tvrdí dovolateľka, pretože takýmto úkonom si v konaní vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 12 C 91/2012 v procesnej pozícii žalovanej uplatnila proti žalobkyniam svoje právo - procesný nárok iného druhu, ktorý nie je započítateľný s nárokom žalobkyní uplatneným v žalobe. Napokon uvedený úkon - podanie z 3. júla 2013 aj dovolateľka výslovne a zreteľne označila za vzájomnú žalobu (vzájomný návrh) podanú v zmysle § 97 ods. 1 O.s.p. (č. I. 4 a č. I. 166 v spise 12 C 91/2012).

14. Ďalej v dovolaní dovolateľka namietala, že nepodanie veci vylúčenej na samostatné konanie do elektronickej podateľne okresného súdu za účelom jej náhodného pridelenia malo za následok vadu v zmysle § 420 písm. e/ C.s.p.

15. Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane judikuje, že za zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je zásadne potrebné považovať toho, kto bol určený na prejednanie a rozhodnutie vecí v súlade s rozvrhom práce súdu (napr. I. ÚS 52/97, I. ÚS 239/04, II. ÚS 47/99, II. ÚS 118/02, II. ÚS 283/09, III. ÚS 46/04, III. ÚS 46/2012, IV. ÚS 161/08). Ústavný súd Slovenskej republiky pojem zákonného sudcu vykladá tak, že ním je sudca, ktorý bol pridelený na výkon funkcie na súd toho stupňa súdnej moci, ktorý je vecne a miestne príslušný rozhodnúť za predpokladu, že podľa rozvrhu práce ide o sudcu oprávneného konať a rozhodnúť určitý druh súdnej agendy. Ak teda sudca bude určený v rozpore s rozvrhom práce alebo síce v súlade s ním, ale na základe takého jeho pravidla (opatrenia), ktoré odporuje zákonu, právo na zákonného sudcu vyplývajúce z čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa nerešpektuje a v takomto prípade treba súd považovať v zmysle § 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p. (teraz § 420 písm. e/ C.s.p.) za nesprávne obsadený.

16. Podľa § 3 ods. 3 prvej vety zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci.

17. Podľa § 89 O.s.p. súd, ktorý je príslušný na konanie o určitej veci, je príslušný aj na konanie o veciach s ňou spojených a o vzájomných návrhoch odporcu, s výnimkou vecí uvedených v § 88 (teraz por. § 18 C.s.p.).

18. Podľa § 152 ods. 2 prvej až tretej vety vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 543/2005 Z.z.“) ak je vec vylúčená na samostatné konanie v iných než trestnoprávných veciach, zapíše sa do súdneho registra toho senátu alebo samosudcu, ktorý rozhodol o jej vylúčení; to neplatí, ak vylúčená vec predstavuje agendu, ktorej vybavovaním je podľa rozvrhu práce poverený iný senát alebo samosudca. V takom prípade sa vec pridružuje náhodným výberom. Vylúčená vec sa vedie pod novou spisovou značkou.

19. Z citovaných ustanovení vyplýva, že na konanie o vzájomnej žalobe (ak nie je daná osobitná miesta príslušnosť podľa § 88 O.s.p., teraz § 20 C.s.p.; o čo v prejednávanej veci nešlo) je príslušný ten súd, ktorý je príslušný na konanie o žalobe. Ak sa vec vylúčila na samostatné konanie, podľa § 152 ods. 2 vyhlášky č. 543/2005 Z.z. o nej rozhodne sudca, ktorý rozhodol o jej vylúčení na samostatné konanie (s výnimkou, ak vec predstavuje agendu, ktorej vybavovaním je podľa rozvrhu práce poverený iný sudca).

V danom prípade žalobkyňa v konaní vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 12 C 91/2012, kde vystupovala v procesnom postavení žalovanej, si podaním - vzájomnou žalobou z 3. júla 2013 uplatnila proti žalobkyniam nárok na zaplatenie úverových splátok, s plnením ktorých boli v omeškaní. Týmto spôsobom došlo v zmysle § 89 O.s.p. k založeniu vecnej a miestnej príslušnosti Okresného súdu Poprad na jej prejednanie a rozhodnutie o nej a takto určená príslušnosť súdu trvá až do skončenia konania (por. § 11 ods. 1 O.s.p., teraz § 36 ods. 2 C.s.p.). Následne Okresný súd Poprad uznesením z 10. júla 2013 č. k. 12 C 91/2012-179 v zmysle § 97 ods. 2 O.s.p. vylúčil tento nárok na samostatné konanie a vec bola v súlade s § 152 ods. 2 vyhlášky 543/2005 Z.z. zapísaná do súdneho registra „C“ toho sudcu, ktorý o jej vylúčení rozhodol a ktorý bol vybavovaním tejto agendy podľa rozvrhu práce poverený. Z uvedeného vyplýva, že o uvedenom nároku žalobkyne rozhodol sudca zákonom ustanoveného vecne a miestne príslušného súdu, ktorý ako sudca oprávnený konať a rozhodnúť uvedený druh súdnej agendy bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce. Dovolateľka preto uvedenú vadu v zmysle § 420 písm. e/ C.s.p. namieta nedôvodne.

20. Pre prípad, že dovolateľka tvrdí, že vylúčením veci na samostatné konanie jej súd znemožnil výkon procesného oprávnenia podať žalobu na ktoromkoľvek vecne príslušnom súde, ktorý by svoju miestnu príslušnosť s ohľadom na skutočnosť, že sa nejednalo o žiadnu osobitnú miestnu príslušnosť, neskúmal, táto jej námietka je zjavne nenáležitá. Dovolací súd v tejto súvislosti odkazuje na svoj predošlý výklad a opätovne uvádza, že príslušnosť sa určuje podľa okolností, ktorú tu sú v čase začatia konania (v danom prípade v čase podania vzájomnej žaloby 3. júla 2013, kedy bol platný a účinný Občiansky súdny poriadok, ktorý nevyklučoval, aby súd ex offo skúmal aj svoju všeobecnú miestnu príslušnosť, ak žalobca vystupoval v rôznych veciach opätovne ako žalobca). Podanie vzájomnej žaloby bolo výsledkom procesnej aktivity žalobkyne, ktorá týmto úkonom založila miestnu príslušnosť Okresného súdu Poprad na konanie a rozhodovanie o nej, a to na základe § 89 O.s.p., pričom takto určená príslušnosť súdu trvá až do skončenia konania (§ 11 ods. 1 druhá veta O.s.p.). Postupom, ktorý sa neprieči zákonu, nemohlo dôjsť k znemožneniu uskutočňovania jej patriacich procesných práv a k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.).

21. Dovolateľka ďalej v dovolaní uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Pre naplnenie dôvodu dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil účastníkovi konania realizovať jemu patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

23. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

24. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (por. R 129/1999, ale tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5

Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

25. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom procese, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (por. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 ECdo 10/2014 a 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

26. K tvrdeniu dovolateľky, že rozhodnutia súdov nižších inštancií sa nevysporiadali s jej argumentáciou, sú nedostatočne odôvodnené a v dôsledku toho nepreskúmateľné, dovolací súd poznamenáva, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť (nedostatok odôvodnenia) rozhodnutia nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná za vlastnosť rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

27. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, prijaté na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

28. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V danom prípade treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

29. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

30. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie spĺňa

kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 C.s.p. (predtým § 211 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 157 ods. 2 O.s.p.) z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení oboch rozhodnutí sú zrejmé právne úvahy odvolacieho i prvoinštančného súdu (ich vecnou správnosťou sa dovolací súd nezaoberal), ktoré viedli k prijatiu konečného záveru v prejednávanej veci. Súd prvej inštancie uviedol, čo je predmetom konania, aké skutočnosti tvrdili sporové strany, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal, ako ich vyhodnotil, jasne a zrozumiteľne vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, a teda z akého skutkového stavu veci vychádzal a ako vec právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií je zrejmé, že súdy sa v prvom rade zaoberali aktívnou vecnou legitímáciou žalobkyne v spore a dospeli k záveru, že táto po vyhodnotení vykonaných dôkazov jednotlivo a všetkých v ich vzájomnej súvislosti nebola preukázaná. Uviedli, že žalobkyňa síce zmluvou o úvere preukázala jej uzavretie so žalovanou 1/ a jej manželom (a túto skutočnosť žalované v konaní nepopierali), avšak z ďalších v konaní vykonaných listinných dôkazov a výsluchov strán a svedkyne vyplýva, že finančné prostriedky v zmluve uvedenej výške a na dohodnutý účel neboli zo strany žalobkyne ako veriteľa poukázané ani pôvodnému prenajímateľovi (správcovi bytového domu), ani žalovanej 1/ a jej manželovi ako dlžníkom, a preto bolo potrebné (vzájomnú) žalobu zamietnuť.

31. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia správnosť právnych záverov, na ktorých je rozhodnutie založené, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá; nesprávne právne posúdenie nezakladá vadu zmätočnosti (R 24/2017). Skutočnosť, že dovolateľka má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ňou tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

32. Dovolateľka ďalej namieta vady súvisiace s dokazovaním. Dokazovanie je časť civilného procesu, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci (por. § 187 ods. 1 a 2 C.s.p.). Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v civilnom procese nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (por. § 120 ods. 1 O.s.p., teraz § 185 C.s.p.), a nie účastníkov konania. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonával všetky stranou navrhované dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 420 písm. f/ C.s.p., lebo týmto postupom súd neznemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva.

33. Pokiaľ dovolateľka tvrdí, že súdy vykonané dôkazy nevyhodnotili správne, skutkový stav zisťovali jednostranne v jej neprospech a nezaoberali sa ňou tvrdenými skutočnosťami, a teda vychádzali z nesprávnych skutkových zistení a skutkových záverov, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do obsahu práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

34. Prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. nie je spôsobilé založiť ani neúplné zistenie skutkového stavu. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 420 C.s.p.) a hmotnoprávnych (§ 421 ods. 1 C.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdom prvej inštancie a odvolacím súdom, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

35. K predchádzajúcim bodom odôvodnenia dovolacích súd pripomína konštatovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

36. Vzhľadom na uvedené dovolacích súd uzatvára, že dovolateľka neopodstatnene tvrdí, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd (§ 420 písm. e/ C.s.p.) a že súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Prípustnosť jej dovolania v zmysle § 420 písm. e/ a f/ C.s.p. preto nemožno vyvodit'.

37. Z obsahu žalobkyňou podaného dovolania vyplýva, že jeho prípustnosť vyvodzuje tiež z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ C.s.p.

38. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

39. V zmysle § 422 ods. 1 písm. a/ a b/ C.s.p. dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy a v sporoch s ochranou slabšej dvojnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

40. Ustanovenie § 422 ods. 1 C.s.p. obmedzuje prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci tzv. majetkovým cenzom (ratione valoris). Limituje prípustnosť dovolania určením výšky sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu, pričom túto výšku viaže na desaťnásobok minimálnej mzdy vo všetkých sporoch, ktorých predmetom je peňažné plnenie. Výnimku predstavujú spory s ochranou slabšej strany, keď, vychádzajúc z koncepcie zvýšenej ochrany týchto definovaných subjektov, je majetkový cenzus znížený na dvojnásobok minimálnej mzdy, aby v týchto sporoch bola ponechaná možnosť dovolacieho prieskumu i pri nižších sumách plnenia. To znamená, že pokiaľ je dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení, je dovolací prieskum pre nesprávne právne posúdenie veci možný, len ak peňažné plnenie prevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, resp. v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy.

41. V prejednávanej veci bol dovolaním napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej o peňažnom plnení vo výške 3 026,23 eur (neberúc do úvahy príslušenstvo uplatnenej pohľadávky). Výška minimálnej mzdy v čase podania vzájomnej žaloby, ktorou bol predmetný procesný nárok na súde uplatnený, t. j. 3. júla 2013, bola podľa § 1 písm. a/ nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 326/2012 Z.z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2013, v sume 337,70 eur. Odvolací súd teda rozhodoval o dovolaní napadnutom výroku o peňažnom plnení neprevyšujúcom desaťnásobok minimálnej mzdy (3 377,- eur). Prípustnosť dovolania žalobkyne bola preto v zmysle § 422 ods. 1 písm. a/ C.s.p. vylúčená.

42. I keď v preskúmvanej veci išlo o spotrebiteľský spor, teda spor s ochranou slabšej strany, pre posúdenie prípustnosti dovolania žalobkyne neprichádzalo do úvahy uplatnenie nižšieho majetkového cenzu, t. j. dvojnásobku minimálnej mzdy v zmysle § 422 ods. 1 písm. b/ C.s.p. Účelom zníženia majetkového cenzu v sporoch s ochranou slabšej sporovej strany je totiž podľa dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku zvýšená procesná ochrana slabšej strany, ktorou je v spotrebiteľskom spore spotrebiteľ. Táto zvýšená procesná ochrana spočíva v sprístupnení dovolania i pri nižšej sume peňažného plnenia. Znížený majetkový cenzus sa teda v spotrebiteľskom spore uplatní, ak dovolateľom

je neúspešný spotrebiteľ. Pokiaľ je však dovolateľom neúspešný dodávateľ, pre posúdenie prípustnosti dovolania platí majetkový cenzus vo výške desaťnásobku minimálnej mzdy. Táto interpretácia neodporuje princípu rovnosti zbraní, pretože je všeobecne známou skutočnosťou, že rovnosť subjektov je v určitých sporoch (vzhľadom na postavenie strán) len fikciou, na ktorú zákonodarca v Civilnom sporovom poriadku reagoval tzv. pozitívnu diskrimináciou, t. j. osobitnou právnou úpravou sporov s ochranou slabšej strany. Za takéto spory sa považujú spotrebiteľské spory, antidiskriminačné spory a individuálne pracovnoprávne spory (§ 290 až § 323 C.s.p.), pričom slabšou stranou v nich je spotrebiteľ, diskriminovaný a zamestnanec. Ochrana slabšej strany spočíva v tom, že sa jej prizná viac práv za účelom docielenia rovného postavenia s druhou stranou, a teda dôsledného naplnenia princípu rovnosti zbraní (por. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 94/2017 a 6 Cdo 80/2017).

43. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne proti rozsudku krajského súdu podľa § 420 písm. e/ a f/ C.s.p. ani podľa § 421 ods. 1 C.s.p. prípustné nie je, preto ho ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

44. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

45. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.